

Chức năng tâm

Tác Giả: Lý T

Thứ Ba, 16 Tháng 8 Năm 2011 16:31

Thầy bảo: “Bí vì nó không đ n gi n ch là chức đ ng h , mà đi u quan tr ng h n, nó là l ng tâm c a m t con ng i.”

Chức năng tâm

Tác Giả: Lý T

Thứ Ba, 16 Tháng 8 Năm 2011 16:31

Cách đây hơn hai chục năm, tôi học phổ thông cấp III, đeo đồng hồ đeo tay còn là thứ xa xỉ phẩm khan hiếm.

Một hôm, thầy giáo bạn cùng bàn sắm chiếc đồng hồ mới toanh; nó đeo đồng hồ rất xinh tay áo lên trông thật oách làm sao, khiến cậu lớp phẫn.

Chỉ vài hôm sau đã thấy mấy thầy khác cùng lớp đưa nhau sắm đồng hồ đeo tay. Ngay cả trong giờ học tôi cũng ao ước chiếc đồng hồ như chúng nó: sắm chiếc đồng hồ để mình ngó trông thấy mà thèm.

Hôm chiều nay, tôi về nhà chơi. Thấy bố lòng can đảm, tôi nói với mẹ: “Mẹ ơi, con muốn mua một cái đồng hồ đeo tay, mẹ ơi!”

Mẹ tôi trả lời: “Con này, nhà mình đói cháo cũng sắp sắp ăn cháo, lấy đâu ra tiền để sắm đồng hồ cho con?”

Nghe mẹ nói thế, tôi rất thất vọng, với quảng quảng húp hai bát cháo rồi chuồn về phòng. Bỗng đồng hồ tôi hỏi: “Con cần đồng hồ làm gì thế hả?”

Câu hỏi của bố nhen lên một tia hy vọng trong lòng tôi. Rất nhanh trí, tôi bỏ ra một câu chuyện:

“Hôm nay lớp con đang học ngày học đêm để chuồn về thi đại học, vì là lớp cuối nên bây giờ chúng con lên lớp không theo thời khóa biểu của trường nữa, cho nên ai cũng phải có đồng hồ để biết giờ lên lớp.”

Nói xong, tôi nôn nóng chờ bố trả lời để đồng ý; thế nhưng bố tôi chỉ ngó đi xa xăm ngoài cửa sổ nói câu nào.

Chức năng tâm

Tác Giả: Lý T

Thứ Ba, 16 Tháng 8 Năm 2011 16:31

Trở về ký túc xá nhà trường, tôi chức còn dám nếm mớ đồ n chuy n s m đồ ng h n a. Th nh ng ch m y hôm sau, b t ch t m tôi đồ n tr ng, rút t túi áo ra m t túi v i hoa con tý r i m túi l y ra m t chi c đồ ng h mác Th ng H i m i toanh sáng loáng.

Tôi đón l y nó, đeo ngay vào c tay, trong lòng trào lên m t c m giác lâng lâng nh bay lên tr i. R i tôi x n tay áo lên v i ý đồ nh đồ m i ng i trông th y chi c đồ ng h c a mình.

Th y th , m tôi li n kéo tay áo tôi xu ng r i b o:

“Con này, đồ ng h là th quý giá, ph i l y tay áo che đi đồ gi cho nó kh i b sây x c ch ! Con nh là tuy t đ i không đồ c làm h ng, l i càng không đồ c đánh m t nó đ y ! Thôi, m v đây.”

Tôi ti n m ra c ng tr ng r i h i:

“Sao nhà mình b ng đồ ng l i có ti n th h m ?”

M tôi tr l i: “B mày bán máu l y ti n đ y !”

B đi bán máu đồ ki m ti n mua đồ ng h cho tôi ? Tr i i ! Đồ u óc tôi quay cu ng, ng c đầu nhói.

Ti n m v xong, tôi tháo chi c đồ ng h ra, b c k m y l p v i nh cũ c t vào cái túi con tý m đồ a.

Ngày hôm y, tôi h i thăm các b n xem có ai c n mua đồ ng h m i không. Các b n h i tôi t i sao có đồ ng h mà l i không đeo, tôi b o tôi không thích. H ch ng tin, cho r ng ch c h n đồ ng h c a tôi có tr c tr c gì đ y, vì th ch ng ai mu n mua nó.

Cuối cùng tôi đành phải nhờ thầy chị nhiêm giúp tôi tìm người mua đồng hồ và thành thật kể lại đầu đuôi câu chuyện cho thầy nghe, vừa kể vừa khóc mất lòng trông.

Thầy chị nhiêm nghe xong bèn vỗ vai tôi và nói:

“Đồng hồ này, em . May quá, thầy đang cần mua một chiếc đồng hồ đây, em để lại nó cho thầy nhé !”

Thầy trả lời tôi nguyên giá, còn tôi thì dùng số tiền đó nộp hai tháng tiền ăn ở nhà ăn tập thể .

Có điều khó hiểu là sau đó chẳng bao giờ tôi thấy thầy chị nhiêm đeo đồng hồ nữa . Mọi lần tôi hỏi thì thầy chị nhiêm không nói gì.
Và sau tôi thì đi học rồi ra trường và làm việc ở một tỉnh xa quê. Câu chuyện chiếc đồng hồ kia cứ mãi mãi đeo bám ám ảnh tôi.

Trong một dịp về quê thăm gia đình, tôi tìm đến nhà thầy chị nhiêm cũ và hỏi chuyện về chiếc đồng hồ .

Thầy tôi bây giờ đã già, tóc bạc hớt c . Thầy bảo: “Chiếc đồng hồ vẫn còn đây.”

Nói rồi thầy mở tủ lấy ra chiếc túi vải hoa nhàu xúi năm nào mà tôi đưa cho tôi. Thầy mở túi, giở đồng hồ ra và kể, cuối cùng chiếc đồng hồ hiện ra, còn mãi nguyên !

Tôi kinh ngạc hỏi: “Thầy à thầy, tại sao thầy không đeo nó thôi ?”

Thầy chị nhiêm trả lời: “Thầy đừng em đừng chuốc lại nó đây !”

Chu c l ng tâm

Tác Giả: Lý T

Thứ Ba, 16 Tháng 8 Năm 2011 16:31

Tôi h i ti p: “Th a th y, vì sao th y bi t em s tr l i xin chu c chi c đ ng h ?”

Th y b o: “B i vì nó không đ n gi n ch là chi c đ ng h , mà đ i u quan tr ng h n, nó là l ng tâm c a m t con ng i.”